

Arrest

nr. 175 431 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2016 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Nog op 27 april 2016 legt de gemachtigde een inreisverbod van 8 jaar op (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die op 28 april 2016 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

*“Aan de heer die verklaart te heten:
naam: K.*

voornaam: K.

[...]

nationaliteit: Kazachstan

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.04.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drug, feit waarvoor hij op 13.04.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 01.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft familie in België die illegaal op het grondgebied verblijven. Hij verklaart in de hoorplicht van 17.12.2015 dat hij bij zijn ouders woont en dat hij een zus in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied en een inreisverbod vormen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drug, feit waarvoor hij op 13.04.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 01.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. De ouders van betrokkene hebben op 15.02.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 22.03.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 04.04.2012 betekend.

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1.1

Dat verzoeker op 27 april 2016 een inreisverbod voor 8 jaar werd opgelegd..

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde gezien zijn correctionele veroordelingen in 2015.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder op een afdoende manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat immers verzoekers ouders en zus in België wonen. Dat ingevolge het inreisverbod verzoeker gedurende 8 jaren in de onmogelijkheid verkeert om bij zijn ouders en zus in België terug te keren wat toch wel een ernstige schending inhoudt van het art. 8 EVRM.

Dat een inreisverbod van 8 jaar disproportioneel is met het feit dat verzoeker zijn leven in België heeft opgebouwd, zijn ouders en zus in België wonen,...

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw. Dat de bestreden beslissing geenszins op een afdoende manier een belangenafweging heeft gedaan tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven in België.

1.2

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, vierde lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar “indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Het inreisverbod kan dus meer dan vijf jaar bedragen, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 8 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 8 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 8 jaar.

Een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd.

9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het

opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.”

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker stelt dat het bestreden inreisverbod enkel gemotiveerd wordt op basis van het feit dat hij een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en een ernstig gevaar betekent voor een nieuwe schending van de openbare orde gezien zijn correctionele veroordelingen in 2015. Hij meent dat in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze een belangenafweging wordt gedaan tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op familieleven in België.

De Raad stelt evenwel vast dat de thans bestreden akte duidelijk de motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd "*indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". De bestreden beslissing bevat voorts een uitgebreide motivering in feite. Het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, wordt als volgt verantwoord:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drug, feit waarvoor hij op 13.04.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 01.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden. Betrokkene heeft familie in België die illegaal op het grondgebied verblijven. Hij verklaart in de hoorplicht van 17.12.2015 dat hij bij zijn ouders woont en dat hij een zus in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied en een inreisverbod vormen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drug, feit waarvoor hij op 13.04.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 01.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. De ouders van betrokkene hebben op 15.02.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 22.03.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 04.04.2012 betekend. Betrokkene werd niet erkend als vluchteling. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Verzoekers betoog dat de gemachtigde het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat hij een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde, mist dan ook feitelijke grondslag. De gemachtigde erkent uitdrukkelijk dat de verzoeker een privé- en gezinsleven in België kan doen gelden en gaat vervolgens over tot een duidelijke en uitdrukkelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hierbij wordt op concreet onderbouwde wijze gemotiveerd dat de verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij noch zijn ouders een regelmatig verblijf hebben in België. De belangenafweging resulteert aldus in het besluit dat verzoekers privé- en gezinsleven ondergeschikt zijn aan het belang van de staat om de openbare orde te handhaven en om de immigratie te controleren. De Raad stelt verder eveneens vast dat de verzoeker niet betwist dat hij de openbare orde op ernstige wijze heeft geschonden, noch dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. In weerwil van hetgeen de verzoeker betoogt, dient te worden vastgesteld dat de geboden motieven pertinent zijn om een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Waar de verzoeker wijst op de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde en in de mate dat hij aangeeft dat ook een minder lange termijn zou kunnen worden opgelegd dan acht jaar, voert hij een inhoudelijke betwisting die niet de formele maar wel de materiële motiveringsplicht betreft.

De verzoeker stelt tevens dat niet blijkt dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er dient evenwel op te worden gewezen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals de verzoeker overigens ook zelf uiteenzet, betrekking heeft op een verwijderingsbeslissing. Het bestreden inreisverbod betreft een accessoire maatregel aan het bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering) dat op 27 april 2016 jegens de verzoeker werd getroffen. De onderhavige vordering is echter enkel gericht tegen het inreisverbod, hoewel dit gepaard ging met een verwijderingsmaatregel die op diezelfde datum werd getroffen. De argumentatie van de verzoeker kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker "het hoger belang van het kind" en zijn "gezondheidstoestand" op geen enkele wijze concreet toelicht. Hierboven werd reeds vastgesteld dat uit de bestreden akte wel degelijk blijkt dat werd rekening gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven in België. De verzoeker toont niet aan dat de geboden motieven niet afdoende zouden zijn teneinde een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker stelt verder dat een inreisverbod van 8 jaar disproportioneel is met het feit dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd, zijn ouders en zus in België wonen, dat het inreisverbod *in casu* enkel motiveert dat een termijn van 8 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde, en dat een dergelijke motivering geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 8 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

De thans bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit het laatste lid van deze bepaling blijkt dat de verweerder een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen wanneer de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Raad stelt in verwijzing naar de bespreking omtrent de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vast dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, in de *in casu* bestreden beslissing expliciet motiveert waarom wordt gekozen voor een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod. De gemachtigde beperkt zich geenszins tot het louter vermelden van het feit dat de verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij een ernstige aanslag zou gepleegd hebben op de openbare orde. De verweerder legt in de bestreden beslissing concreet uit aan welke ernstige misdrijven de verzoeker (onder meer drugsdelicten) zich heeft schuldig gemaakt en waarvoor hij zeer recentelijk tot tweemaal toe werd veroordeeld in april en oktober 2015. De gemachtigde leidt uit deze strafbare feiten, die door de verzoeker geenszins worden betwist, af dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat er een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde. Ook deze vaststellingen worden op zich niet betwist. Verder geeft de gemachtigde tevens aan dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om, na de afwijzing van zijn asielaanvraag, op illegale wijze in België te verblijven. Hij erkent dat er een gezins- en familieleven in België aan de orde is, maar besluit dat zulks ondergeschikt is aan het handhaven van de openbare orde en aan het belang van de immigratiecontrole, zodat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder in deze, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Er is immers sprake van twee verschillende veroordelingen, telkens tot een gevangenisstraf van 10 maanden, voor drugsdelicten en weerspanningheid. Deze misdrijven worden niet betwist en evenmin wordt de maatschappelijke impact ervan betwist. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder op onjuiste kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, zoals eveneens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd.

Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de gemachtigde enig relevant gegeven van het administratief dossier ten onrechte niet zou hebben meegenomen in zijn beoordeling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

Waar de verzoeker stelt dat een inreisverbod van acht jaar inhoudt dat hij gedurende deze tijd zijn ouders en zus niet kan bezoeken en dat dit een schending van artikel 8 van het EVRM teweeg brengt, merkt de Raad op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM aangeeft onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In de bestreden beslissing wordt *in casu* uitdrukkelijk erkend dat de verzoeker een gezins- en privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM kan evenwel niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat te beoordelen, moeten alle aspecten van de situatie in aanmerking genomen worden, waaronder de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang van de staat (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 34-38).

De Raad herhaalt op dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM, en dat hij de volgende uitdrukkelijke belangenafweging heeft opgenomen in de bestreden akte:

“Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied en een inreisverbod vormen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drug, feit waarvoor hij op 13.04.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden ; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, weerspanning, feiten waarvoor hij op 01.10.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. De ouders van betrokkene hebben op 15.02.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 22.03.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 04.04.2012 betekend.

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde verzoekers gezins- en privéleven wel degelijk heeft onderzocht en de verschillende belangen daarbij heeft afgewogen. Doch hij heeft de inmenging als niet disproportioneel beoordeeld, precies omdat de staat de openbare orde dient te vrijwaren en in het belang van de immigratiecontrole.

De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat het inreisverbod van acht jaar in de gegeven omstandigheden een onevenredige inmenging in zijn gezins- en privéleven veroorzaakt, temeer nu de Belgische staat gerechtigd is om haar openbare orde te vrijwaren en om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Een tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“(…) II. Tweede Middel : Schending van het 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de hoorplicht

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker opnieuw uit te nodigen voor een verhoor. Dat immers verzoekers verhoor reeds dateert van 17.12.2015.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk opnieuw door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is. (...)”

3.2.2. Daargelaten de vraag of de verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde (vlak) voorafgaand aan het opleggen van het bestreden inreisverbod, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker geenszins duidelijk maakt waarom het gehoor van 17 december 2015 niet zou volstaan. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat er sinds dit gehoor nieuwe relevante elementen aan de oppervlakte zouden zijn gekomen die ertoe zouden kunnen leiden dat de bestreden beslissing, mits hij opnieuw gehoord zou zijn geweest, een andere afloop zou hebben gehad.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu, stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en dat hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur van het inreisverbod. De verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE